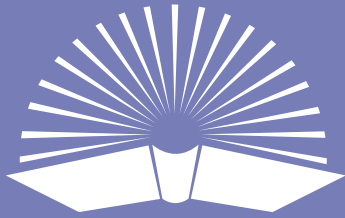

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
וידא

myshliach.net

וירא

לקו"ש חלק ג' ע' 21 ואילך
מתורגם ללה"ק

בעת שאברהם התגורר בארץ פלשתים מסופר בפרשתנו: "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם הוי' אל-עולם" שפרסם שם אלוקות²² ואמונה; "ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים", – ולאחר מכן בא סיפור העקידה.

וצריך להבין: מה לומדים אנו מזה שאברהם נטע שם אשל? התורה הרי מתארת גדולתו של אברהם אבינו, שבהיותו יהודי יחיד פרסם בכל מקום את האמונה בה' אחד, ומה מוסיף בענין זה סיפור נטיעת האשל? גם מה שייכות יש בין "ויטע אשל" לפרשת העקידה הבאה מיד לאחר מכן?

ו. כ"ק מו"ח אדמו"ר היה אומר²⁰, שמפרשת השבוע יש ללמוד הוראה בחיים. ומובן שכן הוא: שהרי יש לנו אל-נצחי, והוא נתן לנו תורה נצחית, שעל ידה – על ידי לימוד התורה בתמידות ולימוד ממנה הוראה בחיים – אנו עם חי לנצח ובאפשרותנו לסבול ולעמוד בפני כל הקשיים.

בפרשתנו מסופר על היהודי הראשון שהיה בעולם. הוא היה אחד ויחיד בשעה שכל העולם היה נגדו²¹, עד שנוכחו כולם לדעת שהקב"ה עמו ותומך בו בכל אשר יעשה. אז כרת מלך פלשתים עמו ברית, ואברהם היה יכול לגור בשלוה בארץ פלשתים.

לשאלותיהם, ונתן להם כל זה על אף שהיו לגביו אנשים זרים.

מזה צריך ללמוד כל אחד מישראל: הרי אצל כל אחד נטועה בלב מדת הצדקה וגמילות חסדים. ועליו לדעת שמדה זו שירש אותה בירושה מאברהם אבינו²⁶, אינה רק בשביל לתת לשני דברים ההכרחיים, כי אם גם דברי מעדנים, ולא רק במובן החומרי, אלא גם לפתור את בעיות ה"נפש" (הרוחניות) של הזולת.

ח. ענין עשיית הצדקה באופן האמור לעיל, לספק לא רק את ההכרחי לבד כי אם גם את ההנאה והתענוג הרי הוא מושרש אצל הורים בנוגע לילדיהם. טבע מושרש הוא אצל ההורים לתת לילדיהם – שהם חסרי יכולת – כל הנצרך להם (מבלי להתחשב אם הילדים ישיבו להם כגמולם אם לאו) לא רק ההכרחיות; כך גם בכלל, בנוגע לחינוך, מחנכים ההורים את ילדיהם שיתפתחו ויגדלו על הצד הטוב ביותר, הן בחומר והן ברוח.

ז. פירוש "אשל" לפי פשוטו הוא – אילן מרובה בענפים. בהיותו בארץ מדבר, מקום בו חום השמש לוחט, נטע שם אילן כדי להגן עליו מהשמש. בגמרא²³ נאמר, ש"אשל" אינו עץ בודד, אלא אברהם נטע גן שלם של עצי-פרי, במטרה שהאורחים העוברים ושבים יהנו מהפירות. דעה נוספת: "אשל" פירושו "פונדק" – אכסניא, אברהם אבינו נתן לאורחים לא רק פירות, אלא אכילה ושתייה, בשר ויין וכו' ומשכב²⁴. עד שאברהם – כמסופר במדרש²⁵ – העמיד אצלו בבית סנהדרין עבור האורחים כדי לפתור את השאלות העשויות להתעורר אצל האורחים.

התורה מספרת כאן על אופן הכנסת אורחים של אברהם אבינו: הוא לא הסתפק בנתינת לחם, מלח ומים לאורחים, ואף שיש בהם כדי להשביע; אברהם אבינו לא הסתפק בנתינת ההכרח, כי אם נתן להם דברים המענגים: פירות, יין, כל מיני מגדים, ומשכב, ואפילו סנהדרין להשיב

ותלמודי־תורה²⁷, ודאגו להעמידם באופן שיתנו לא רק ההכרח הנדרש לתלמידים ולתלמידות, אלא שיהא באופן של יגדיל תורה ויאדיר, במילואו.

ט. עתה יובן הקשר בין "ויטע אשל" לעקידה:

כח מסירות הנפש אצל אברהם ויצחק ללכת לעקידה, על אף היותם בארץ פלשתים ימים רבים – מקום שהיו בו חופשיים לגמרי ולא לחצו אותם ולא העיקו להם – בא מ"ויטע אשל", מהנהגתם באופן כזה של חסד שלמעלה מטעם ודעת. לפיכך גם בימי השלוה של "ימים רבים" הלכו אל העקידה בשמחה.

זוהי גם הוראה לכל הדורות: מבני ישראל נדרשת הנהגה של מסירות נפש במיוחד בחינוך הילדים, שעמל יגיעתם במשך שנים רבות יקדישו לחינוך הבנים והבנות, לא רק לבניהם שלהם, כי אם גם לשל אחרים; ולתת להם לא רק דברים של הכרחיות, כי אם יהדות, תורה ומצוות במלוא המדה – ואז גדל דור של מסירות נפש, שגם

בבני ישראל דוגמת אברהם אבינו, הגישה הטבעית הזאת אינה רק ביחס לצאצאיהם כי אם גם לאנשים זרים. תכונה זו נטועה בכל לב יהודי, שדבר שמקבל על ידי יגיעה והתאמצות רבה, יתן לאנשים זרים לגמרי ולא רק למלאות את צרכי הזולת הגשמיים כי אם גם לפתור בעיותיו הנפשיות.

הנהגה זו היא למעלה מהשכל: לתת לזולת דבר החסר לו – מבין גם השכל, שכיון שחסר לו דבר ממלאים לו את חסרונו מתוך רחמנות. אבל לתת לשני מה שלא חסר לו כי אם לתענוג, זהו נובע ממדה מיוחדת של טוב שמקורה למעלה מהשכל; שמצד מדת הטוב שלו מחפש את טובת הזולת.

ואם כך הוא הדבר בדברים החומריים, על אחת כמה וכמה שכן הוא בדברים הרוחניים, חסרון שנשמה – כואב הרבה יותר, וקשה לתקנו יותר מחסרון הגוף.

לכן דרכם של בני ישראל, בכל מקום אליו הגיעו – במדינה חפשית, או במקום שהיו לוחצים אותם – לא התחשבו בשום דבר ויסדו מיד ישיבות

אחרים: בריאות אריכות ימים ונחת מהילדים.

"ואל ירע לבבך בתתך לו" – יתן הקב"ה שיקבלו בשמחה את ההוראה מהנהגת אברהם אבינו ויצחק, ויתנו לישיבות ביד פתוחה ורחבה ובשמחה, ואז יפרע הקב"ה כמה פעמים ככה, לא רק בממון כי אם בכל המצטרך²⁸.

(משיחה לעסקני ישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש, י"ז מרחשון, תשי"ט)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

בהיותם במדינה חפשית הם מוכנים להקריב כל אשר להם, עד גם את חייהם עבור אמונה, תורה ומצוות, וכל הקשור ביהדות.

כאשר ההנהגה היא באופן האמור לעיל ישנה ההבטחה מהקב"ה ששכר תמיכת והגדלת והעמקת הישיבות ובתי תלמוד התורה יהיה לא "דולר תמורת דולר", כי אם שהקב"ה ישלם כמה פעמים ככה (כמו שמצינו אצל אברהם אבינו, שההתחלה אצלו היתה בן אחד, ומזה הגיע ל"וארבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים"), לא רק בממון – שעל זה מיותר לדבר – כי אם גם בענינים

זירא

לקו"ש חלק ג' ע' 769 אילך
מתורגם ללה"ק

בַּפְּרָשְׁתֵּנוּ מִסִּפְרַת הַתּוֹרָה עַל גְּדֻלּוֹתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, הַיְהוּדִי הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹלָם. אַבְרָהָם אָבִינוּ פָּרַס אֱלֹקוֹת וְהַחֲדִיר אֱמוּנָה בֵּה'. וְהִנֵּה, הַתּוֹרָה מִסִּפְרַת: וַיֵּטַע אִשָּׁל בְּבֵּאֵר שֶׁבַע וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם ה'". הַתּוֹרָה מוֹנֶה אֶת נְטִיעַת הָאִשָּׁל כְּמַעֲלָה גְדוֹלָה שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ וּמַעֲשֵׂה מִיַּחַד מְאֹד.

בַּמְדָּרֵשׁ מְסַבֵּר שְׂאִשָּׁל אֵינוֹ רַק עֵץ בּוֹדֵד שְׁנוֹתָן צֵל לַחֹסִים תַּחַת עֲנָפָיו. אִשָּׁל הוּא פְּנִדָק. אַבְרָהָם אָבִינוּ הֵקִים פְּנִדָק, אַכְסִנְיָה, בְּבֵּאֵר-שֶׁבַע, בְּלֵב הַמְדָּבָר.

הוֹלְכֵי הַמְדָּבָר הָיוּ עֵיפִים, תְּשׁוּשִׁים מֵהַשָּׁמֶשׁ הַקּוֹפְחַת, רַעֲבִים וְצָמְאִים. מִי חָשַׁב עֲלֵיהֶם? מִי דָּאָג לָהֶם? אַבְרָהָם. הוּא לֹא הִכִּיר אוֹתָם, לֹא יָדַע מִי יָבּוּא אֵלָיו, וּבְכָל-זֹאת הֵקִים עֲבוּרָם פְּנִדָק.

מה קבלו האורחים בפנדק? – הכל! לא רק לחם ומים להשקיט את רעבונם. אברהם הגיש להם מכל טוב: בשר, יין, פירות וממתקים. הוא הציע להם מקומות לינה, לנות מן הדרך.

אבל אברהם חשב גם על הרוחניות. לצד הפנדק שספק להם את הצרכים הגשמיים, הקים אברהם סנהדרין. הושיב חכמים שייענו על שאלותיהם של האורחים. גם למצוקותיהם הנפשיות של אורחיו הכין אברהם פתרון.

מדת הצדקה נטועה בלב כל יהודי, והיא באה לנו בירשה מאברהם אבינו. מפרשתנו נלמד כיצד עלינו לקיים מצות צדקה.

לא די לספק לנזקק את הדברים ההכרחיים בלבד – יש לתת לעני ולנצרף יותר, לגרום לו הנאה ותענוג. לדאוג למלא את מחסורו הגשמי, וכן לעזור לו לפתור את בעיותיו ולהשיג סעד נפשי. וכל זאת, לכל יהודי, אפלו איננו מכר. זוהי מצות צדקה אמתית.

(מעובד לפי 'לקוטי שיחות' חלק ג עמ' 769-772)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בשפה כה ברורה החזרה קלה!

הצלה

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ שְׁלֵנוּ, וַיֵּרָא, לְלֹא סֶפֶק מֵהוּיָ צִיּוֹן דָּרָר מִשְׁמַעוֹתַי בְּתוֹלְדוֹת חַיֵּיו שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ. הַפְּרָשָׁה נִחְתָּמַת עִם 'עֵקֶדֶת יִצְחָק', הַנְּסִיּוֹן הָאַחֲרוֹן וְהַקָּשָׁה מִכֻּלָּם שֶׁל אַבְרָהָם, שְׁאוֹתוֹ מִזְכָּרִים אֲנִי יוֹם מִדֵּי בִקְרָ קֶדֶם תְּפִלַּת שְׁחִרִית. וְרַגַע לִפְנֵי שְׁמִסְפָּרֶת לָנוּ אֶת סִפּוּר הָעֵקֶדֶת, מִקְדִּימָה הַתּוֹרָה שְׁאַבְרָהָם נָטַע אֶשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע.

התמיהה:

וְכֵן הֵבֵן שׁוֹאֵל. הֲרֵי כָּל פְּרֻט בַּתּוֹרָה מְדִיקָה הוּא בְּתַכְלִית וְאֵף שׁוֹרָה לֹא נִכְתְּבָה סֵתֶם כָּךְ. אִם כֵּן, מָה נוֹגַע לְסִפּוּר מְאֻרְעוֹת פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ שְׁאַבְרָהָם עֵבֶר לְהַתְּגוֹרֵר, "נָטַע אֶשֶׁל" כְּלִשׁוֹן הַתּוֹרָה, בְּבֵאֵר שְׁבַע? וּבְכֻלָּל, מָה זֶה אֶשֶׁל בְּדִיוֹק?

התשובה:

הַגְּמָרָא מְצִיעָה כְּמָה פְּרוּשִׁים לְמִלָּה אֶשֶׁל -

פְּרוּשׁ רֵאשׁוֹן גַּן שֶׁל עֲצִים, שִׁיְהוּוּ סִכְכָּה וְצֵל מִחֶם הַשֶּׁמֶשׁ הַלּוֹהֵט בְּמִדְבָּר עֲבוּר הַעוֹבְרִים וְהַשְּׁבִים, וּפְרוּשׁ שֵׁנִי - בֵּית הָאֲרָחָה שֶׁפִּתַּח אַבְרָהָם אַבִּינוּ עַל אִם הַדָּרָה, שֶׁבּוּ הִגִּישׁ לְכָל אוֹרַח וְאוֹרַח, וְלֹא מִשְׁנָה מִנֵּיִן הִגִּיעַ וְלִהְיֶיךָ מִשְׁתֵּיָה, אֶת כָּל מָה שֶׁזָּקוּק לוֹ, הִחַל מֵאֲכִילָה שְׁתֵּיָה וְלִינָה וְכֻלָּה אֶפְלוּ בְּסִנְהֶדְרִין שִׁישֵׁב בְּמִקּוֹם וַיֵּשִׁיב לְשִׂאלוֹת הָאוֹרְחִים.

וְזוֹ בְּדִיוֹק הַסִּבָּה שֶׁהִזְכִּירָה הַתּוֹרָה בְּפִרְשָׁתָנוּ אֶת נְטִיעַת הָאֶשֶׁל שֶׁל אַבְרָהָם בְּמִקּוֹם. הַתּוֹרָה הִיא מְלִשׁוֹן הוֹרָאָה, וּמִזֶּה יִשְׁנָה הוֹרָאָה בְּרוּרָה לְכָל יְהוּדִי וְיְהוּדִי עַד כְּמָה שֶׁעָלִיו לְהִתְאַמֵּץ וְלִהְשָׁקִיעַ בְּמִצְוֹת הַכְּנֻסֹת אוֹרְחִים וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל - לְדַאֵג לְכָל יְהוּדִי וְיְהוּדִי לְכָל אֲשֶׁר הוּא מְצַטְרֵף, וְלֹא רַק בְּדַבְרִים פְּשׁוּטִים וְהַכְּרִחִים אֲלֵא אֵף בְּדַבְרִים זוּטְרִים וְשׁוֹלִיִּים לְכַאוּרָה. בְּדִיוֹק כְּמוֹ אַבְרָהָם אַבִּינוּ.

לבריאוו--" יואב לא הספיק לגמור את המשפט כשיד חומה חטפה את כובעו מעל הראש וקפצה בדלוג עליז ומרשים אל הצד השני של הנהר, "מה אתה חושב לעצמך?! זה כבר מגזם!!" קרא יואב בכעס, הקוף הביט בו במבט מטפש ומחא כפיים בהתלהבות, "אני הולך להחזיר לי את הכובע!" אמר יואב בהחלטיות ובלי לחשב פעמים נכנס אל המים השופים, הוא שחין מעלה ואם הקוף הצליח לעבר את הנהר בקלי קלות אין סבה שהוא לא יצליח!

"יואב לא תחזר מהר!!" צעק אחריו אבא, אבל זה היה כבר מאחר מדי. המים היו גבוהים משחשב וזרמו בחזקה, יואב הרגיש איך הוא מאבד שליטה והמים החזקים סוחפים אותו בנגוד לרצונו בהמשך הנחל.

"יואב תנסה להאחז בשיחים שבצד הנהר!" צעק אליו אבא. יואב חבט במים ונסה לשחות לבחוז, אך ללא הצלחה, הוא בלע עוד ועוד מים ונסחף הרחק הרחק משם...

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

קול של מים נשפכים הלך והתחזק ככל שהתקרבו לנחל. "וואאו! תראו! אני לא מאמין!!" שרק יואב בהתפעלות, והצביע על המראה המדהים שנגלה לעיניהם, "זה הדבר הכי יפה שראיתי בחיים שלי!" התרגשה גם יעל אחותו. אבא ואמא חיכו, "סוף סוף הגענו! בואו נתקרב, אתם יכולים לשכשף את הרגלים בתוך המים, אבל זהירות לא להכנס! המים פאן באזור הזה סוחפים וגבוהים וזה יכול להיות מסכן."

אמא הוציאה סנדוויצים וירקות חתוכים והם התישבו לארוחת בקר.

"הי חצוף קטן זה שלי!!" צעק פתאום יואב וזנק ממקומו לתפס את הקופיף הקטן שחטף לו את הסנדוויץ, "אמאלהה!!" יעל צרחה בהסטריה למראה

היצור השעיר שקפץ על ברפיה ודלג מעל ראשה הישר אל סבף העצים שמאחור. הקוף צוח בעליזות והתנועע מענף לענף על העץ, מבצע גלגולים מרשימים באויר.

"לא נורא יש עוד הרבה אכל" הרגיעה אותם אמא. אבל הקוף לא חשב להרגע, והמשיך לקרקר מעל ראשיהם בהתלהבות, "הוא פשוט מאוד אוהב את האכל שלך אמא" הסביר אבא בפרצוף מצחיק וכלם צחקו, "שיהיה לו

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

דברים האסורים משום סכנה:

אסור לעבר בנחל שמימינו רודפין, אם המים מגיעים למעלה ממתניו, משום סכנה שלא ישטפוהו המים

נושא / נושא

מחלקה ראשונה

להיכן אנחנו באמת שייכים?

פרטיסי העליה לרכבת.

התור הלך והתקדם עד שהגיע תורו של אלכס, פעת רק הוא והפקיד. "ובכן איזה פרטיס תרצה לקנות?" התעניין הפקיד. "לעיר, לעיר הגדולה אני רוצה להגיע", השיב אלכס בהתרגשות. "נו, ברור שלעיר, הרי אין מקום אחר שאליך יוצאות רכבות ידידי הנכבד חוץ מן העיר הגדולה", אמר הפקיד. "שאלתי היתה באיזה מחלקה תרצה לקנות את הפרטיס? במחלקה פשוטה במחיר של שני רובל בה אתה מקבל מקום ישיבה בלבד על ספסל, במחלקה רגילה שם יש לך כסא מיוחד ושרות מאת דילות במחיר של עשרה רובל, או נסיעה במחלקה ראשונה במחיר של מאה רובל, שם אתה מקבל הטבות והנאות מיוחדות מתחלת הנסיעה ועד סופה - חדר פרטי משלך, מטה ושרות יוצא מן הכלל. ובכן, באיזה מחלקה תחפץ לסוע?"

הכסף אצל אלכס לא הנה בעיה פמובן וחישי מהר השיב לפקיד כי את הפרטיס שבמחלקה הראשונה הוא רוצה. אם כבר טיול והנאה - אז שיהיה עד הסוף.

השעה שנקבעה ליציאת הרכבת לדרך היתה שתים אחר הצהריים, ומעת שכבר היה הפרטיס בידי של אלכס נותרו חמש דקות בלבד עד השעה היעודה. תחב אלכס במהירות את הפרטיס אל כיס החליפה שלו ורץ כל עוד נפשו בו אל המקום שממנו שמע את רעשי הרכבת, מבלבל כלו, לא יודע מהיכן להכנס, איה לשבת ואיפה

רעש מחריד אונים שלט במתחם התחנה. בקשי יכול היה איש לשמע את רעהו. המלה רבה, מאות נוסעים מכל רחבי הממלכה יצאו ובאו בכניסות השונות. תורים ארכים לרכישת פרטיסי עליה לרכבת נשרכו עד הכניסה כמעט, ובתוך סוחרים עמוסי עגלות שאף הגיעו אל העיר.

בשער ממש עמד אלכס, חנוט בעניבה מכבדת והדור בחליפה מרשימה. עד לא מכבר היה אלכס עני נבער וחסר כל שהתגלגל באשפתות עם ידידים שלא שפר עליהם הגורל. ממש לאחרונה, קרובת משפחה רחוקה שלו, ערירית וחשוכת ילדים, נפטרה בפתאומיות והותירה עבורו ירשה אדירה של כסף ויהלומים. בן רגע הפך אלכס האביון והמסכן לגביר העירה.

החליט אלכס לתור ולנסע, לראשונה בחייו, אל העיר הגדולה עליה עד כה יצא לו רק לשמע, ולהנות מנופיה המרשימים, ממאכליה המדברים ומן האתרים הנוצצים שונדאי נמצאים בה לרב. אמר ועשה. באחד הבקרים לאחר תפלה קצרה נטל אלכס תיק יד, ארז במהירות כמה בגדים, קצת אכל וסכום נכבד שונדאי יספיק להוצאות הדרך ויצא לתחנת הרכבת שבקצה העירה.

מעולם קדם לכן לא היה אלכס בתחנת הרכבת ורעיון פשוט עלה בראשו כיצד יסתדר במקום ההומה והמבלגן כל-כף: הוא פשוט יעקוב אחר כמה אנשים ובדיוק כפי שהם ינהגו כף ינהג אף הוא. ובכן ללא שהיות שם אלכס את פעמיו אל התור הארוך שהשתרף בדיוק לצדו, בו קונים את

בדיוק להניח את חפציו...

נאמן להחלטתו, הספיק אלכס בשניה האחרונה להבחין במספר כפריים הקופצים אל הרקבת רגע לפני שהיא נסגרת. הוא קפץ מיד אחריהם ונכנס פנימה מתנשף בלו. הדלת נסגרה מאחוריו. אלכס מוקד את כל תשומת הלב במעקב צמוד אחר אותם כפריים, לראות כיצד הם נוהגים ולהתנהג כמוהם. הוא הרי לא יתן לאיש בעל מעמד כמוהו לעשות שטויות רק בגלל שזו לו הפעם הראשונה בקרון רכבת...

הכפריים רצו עד קצה הרקבת, ממש עד סוף הקרון האחרון, ואז תחבו את עצמם עמוק תחת אחד הספסלים, רואים ואינם נראים. אלכס - שעד לא מכבר נראה היה נבער וחסר-דעת אף כלפי חוץ - לא שאל יותר מדי שאלות ובלי להבין מדוע עשה זאת גם הוא וחיש מהר שקע בשנה עמקה.

משיכה חזקה ברגלו שבלטה מבעד לספסל על ידי שוטר חמור סבר הקיצה את אלכס מחלומותיו. "מה אתה בדיוק חושב שאתה עושה?!" הרעים עליו השוטר בקולו. "מהיכן לך החצפה להכנס לרכבת מבלי לרכש כרטיס?!" - רגיל היה השוטר מדי יום לתפס נוסעים סוררים שלא קנו כרטיס והסתננו אל הרכבת בגנבה ובמרמה.

אלכס לא הבין מה רוצה השוטר ממנו. "מה זאת אומרת להכנס בלי לשלם? הרי קניתי כרטיס במיטב כספי. הנה הוא", הוציא אלכס אחר כבוד מכיסו את הכרטיס המהדר שלו.

השוטר נאלם דם. רק אחרי עשרים שניות בקרוב התעשת מעט ופנה אל אלכס, כעת בטון נמוך יותר שמדה של רחמים מהולה בו. "תגיד לי מכבדי, בידי יש כרטיס למחלקה ראשונה, היכן שכל האנשים החשובים והנכבדים נמצאים. יכול היית להעביר נסיעה בתענוג צרוף שלא כל אחד זוכה בו. מה אתה עושה במחלקה השלישית כאחרון הפושעים והמסכנים?"

חסידי הרבי אשרינו!

רק לחשב על אלכס, מעורר אצל כל אחד מאתנו רחמים מחד ואי הבנה מאידך. הרי מדבר כאן בגביר גדול ועצום. אחד שרכש - ושמע על כך במפרש מהפקיד - כרטיס במחלקה הראשונה. מה הוא נדחף שם מאחור, תחוב כלו מתחת לספסל נוסעים?!

אולי לא נחמד להודות בכך אף לעתים גם אצל כל אחד מאתנו יכול להמצא אלכס קטן כזה שמבלבל אותנו עד אימה.

זכה כל אחד מאתנו להפנות עם צבאו של הרבי - "צבאות השם", הצבא שיביא את משיח בנצוחו של הרמטכ"ל הגדול מכלם. זכה כל אחד מאתנו להפנות עם צבא השלוחים באמצעותו כובש הרבי את העולם. זכה כל אחד מאתנו לעזר באפן בלתי אמצעי להפעלת 'בית חב"ד' תוסס בו מתקיימים לאורך כל ימות השנה שעורים והתועדויות, שבו נתנת העזרה הגשמית והרוחנית לכל יהודי ויהודי שאף יגיע. אנחנו שיכים ללא ספק ל"מחלקה הראשונה". מישהו חושב אחרת?

רק שלפעמים, ברגע של בלבול והקשבה חסרת דעת ליצר שמבלבל את כל ישותנו, עלולים אנו להגרר אחרי מה שאנו רואים בימינו או בשמאלנו. לחשב שמבעד לחלון, ברחוב, בחוץ, במקומות שאינם קדשה ח"ו, שם צריך להיות ומשם נשיג את האשר האמתית.

זאת נזכר ובל נשכח: בידינו כרטיס רב ערך שמשייך אותנו למחלקה הראשונה. אנחנו נמצאים במעמד אחר לגמרי. הם רצים ואנו רצים. הם רצים כי אין להם לאן, מתחבאים במקומות מפקפקים מחסר בררה. לא נתן לעצמנו להגרר חס ושלום. נזכר להיכן שיכים אנו באמת.

שאלות ותשובות

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

